

men ſaa giſ ned til et Minimum, der var under det, ſom Regjeringen har troet, at Iſland i en overfluelig Fremtid vilde kunne nøies med, vilde jeg ikke kunde tage derimod, og jeg vilde anſee det for urigtigt at bære den endelige Afgjørelſe af Sagen derpaa. Hvad der efter min Overbeviſning er nødvendigt, naar Sagen ſkal gjenneføres, er at ſaae det finantſielle Tilſkud ſaaledeſ, at navnlig den Deel af ſamme, ſom kaldes den ſatte Deel, er af en ſaadan Størrelſe, at vi kunne ſige os ſelv, at Iſlænderne, naar den foreløbige Periode er overſtaaet, maae kunne nøies med den, i Forbindelſe med de yderligere finantſielle Hjælpemidler, ſom de ved Udviklingen af Skatteforholdene og Velſtandsilderne paa ſelve Den kunne ſkaffe tilveie. Naar nu det høie Thing tager i Betragtning, at der til Iſlændernes Fornødenheder, eſterat en ſelvſtændig Forfatningstilſtand er bleven indført, vil medgaae et Beløb af mindſt 45,000 Rd. — jeg har tidligere tilladt mig at nævne de Tal, hvorpaa jeg ſtøttede denne min Formening, og hvis jeg ikke huffer feil, kom jeg dengang til et Beløb af imellem 47 og 48,000 Rd., men jeg vil nu antage, at det kun er 45,000 Rd. — ſaa ville de Herrer ſee, at den Opgave, der ſtilles Iſlænderne, naar det foreliggende Lovforſlag vedtages, er ved Hjælp af et Tilſkud i de første Aar af 5,000 Rd. over de egentlig directe Fornødenheder og ved Hjælp af den Udvikling af Skattevæſenet paa Iſland, der imidlertid maatte kunne komme tilſtede, at tilveiebringe en ſaadan Tilſtand, at Iſlænderne vilde kunne hjælpe ſig med et Tilſkud, der, eſterat den foreløbige Periode er overſtaaet, vil være 15,000 Rd. mindre end det, der nu for Tiden behøves. Naar vi nu tage Henſyn til, at der er mange andre Ting, der bør fremmes ved Hjælp af de Midler, Iſlænderne ſelv maatte kunne tilveiebringe, at Landets Udvikling i mange Punkter ſtaaer tilbage, ſelv naar behørigt Henſyn tages til den iſolerede Veltiggenhed og de ſæregne Forhold, ſaa troer jeg ikke, at man med Billighed vil kunne ſtille ſtørre Fordringer til Iſlænderne. Det er jo ſom bekjendt ikke noget Folk, der udmærker ſig ved ſtor Driftighed eller formaaer ſtærkt at udvikle ſin Production, hvad

jo ogſaa Naturforholdene i mange Henſeender træde hindrende iveien for. Det, hvorfra Iſlænderne have deres Hovederhverv, er for en væſentlig Deel Fiſkeriet, og dette er ganſte væſentlig afhængig af mere eller mindre heldige Tidsforhold. Jeg troer alſaa ikke, at man paa nogen Maade kan gjøre Regning paa, at Iſlænderne, ſelv efter Forløbet af en længere Mærceſſe, vilde kunne nøies med et mindre Tilſkud end 30,000 Rd., og derfor maa jeg anſee det for nødvendigt, at et ſaadant Tilſkud ſlaaes ſaſt, naar man vil være ſikker paa, at de ikke om længere eller kortere Tid igjen ſkulle vende tilbage hertil og begjære finantſiel Underſtøttelſe. Hvis det virkelig ſkulde viſe ſig, at Udviklingen ſtedt raſkere frem, end Regjeringen havde gjort Regning paa, ſaa er der jo, ſom den ærede Ordfører bemærkede, et Correctiv, ſom er forbeholdt nemlig, at den lovgivende Magt her i ſaa Tilfælde vil kunne paalægge Iſlænderne Bidrag til de fælles Udgifter. Idet jeg alſaa mener, at det, ſom her er foreſlaaet, er det Allermindſte, ſom Regjeringen tør paatage ſig Ansvaret for at foreſlaae Iſlænderne, og idet jeg paa den anden Side haaber, at naar dette Forſlag vinder Medhold i begge Thing, Forfatningsſagen da vil kunne føres igjennem, ſkal jeg paa det Bedſte anbefale de foreliggende Forſlag til det høie Thing.

H. Sage: Der er flere af de af Udvalget ſtillede Forſlag, ſom den ærede Ordfører betegnede ſom Redactionsændringer. Jeg vilde henſtille til det høie Thing, om det er rigtigt paa dette Trin af Sagen at foretage nye Redactionsændringer. Jeg troer, at Samarbejdet mellem Folkethinget og Landſthinget, og jeg kan ſige tildeels mellem Rigsdagens to Afdelinger og Regjeringen, ikke lettes ved den overordentlig ſtore Tilbøielighed til at foretage Redactionsændringer. Det er ganſte viſt, at der kan være Tvivl om, hvorvidt det af Udvalget foreſlaaede eller det af Landſthinget Vedtagne er det Heldigſte, og jeg vil tilſtaa, at jeg ſelv i ſaa Henſeende har nogen Tvivl, men jeg kan dog ikke erkjende, at de Endringer, der ere foreſlaaede, virkelig ere af den Betydning, at der er Anledning